

Të njohim besimin e krishterë orthodhoks

Pjesa XXI – NGJITJA (SHESTJA)

Mbas ngjalljes, Jisui iu shfaq njerëzve për një periudhë prej dyzet ditësh. Pastaj Ai “hipi në qiejt edhe ndenji në të djathtë të Perëndisë” (Marku 16:19; shih gjithashtu Lluca 24:50 dhe Veprat 1:9-11).

Ngjitja e Jisu Krishtit është akti final i misionit tokësor të shpëtimit. Biri i Perëndisë zbriti “nga qielli” për të bërë veprën që Ati i dha për të bërë; dhe mbasi kreu gjithçka u kthye tek Ati, duke mbartur përjetësisht njerishmërinë e plagosur dhe të lavdëruar që Ai mori mbi vete (Shih p.sh. Joani 17).

Kuptimi doktrinor i ngjitjes është lavdërimi i natyrës njerëzore, bashkimi i njeriut me Perëndinë. Me të vërtetë, është depërtimi i njeriut në thellësitë hyjnore pambarim. Tashmë ne kemi parë që “qiejt” janë në Bibël shprehje simbolike për “mbretërinë e Perëndisë” së pakrijuar, jolëndore dhe hyjnore, siç dhe e ka quajtur një nga shenjtorët e Kishës. Të thuash që Jisui “u ngrit lart në të djathtë të Perëndisë”, siç tha Pietri në predikimin e parë të krishterë (Veprat 2:33), do të thotë pikërisht këtë: që njeriu u restaurua në kungimin me Perëndinë, në një bashkim që është sipas doktrinë orthodhokse, më i madh dhe më i përsosur se ai i dhënë njeriut në krijimin e tij fillestar (Shih Efesianët 1-2).

Njeriu u krijua me potencialin të bëhej një “pjesëtar i natyrës së Perëndisë”, duke iu

referuar përsëri Apostull Pietrit (2 Pietri 1:4). Kjo pjesëmarrje në hyjni është quajtur theosis (që literalisht do të thotë hyjnizim) në teologjinë orthodhokse. Kjo është kryer nga ngjitja e Krishtit. Shprehja simbolike e “të ndenjurit në të djathtë” të Perëndisë do të thotë pikërisht këtë. Nuk duhet kuptuar që diku në universin e krijuar Jisui fizik është ulur në një fron material.

Letra e Hebrejve flet për ngjitjen e Krishtit me termat e Tempullit të Jerusalemit. Ashtu si kryepriiftërinjtë e Izraelit hynin në “shenjtëroren e shenjtërore”, për t’i blatur Perëndisë për vetveten dhe për popullin, ashtu edhe Krishti, Kryepriifti i vetëm, i përsosur dhe i përjetshëm, e blatoi vetveten tek Perëndia në kryq, si Blata e vetme, e përsosur dhe e përjetshme, jo për veten e tij, por për të gjithë njerëzit mëkatarë.

Si një njeri, Krishti hyn (një herë e përgjithmonë) në Shenjtëroren e Shenjtërore, që është e vetme, e përsosur dhe e përjetshme: që është “Prania e Perëndisë në qiejt”. “Ne kemi një kryepriift të madh që depërtoi qiejtë, Jisuin, Birin e Perëndisë...” (Hebrejtë 4:14).

“Sepse i këtillë kryepriift duhej për ne, i shenjtë, i pafajshëm, i pa njollë, i ndarë veç prej fajtorëve, edhe i bërë më i lartë se qiejtë; I cili nuk ka nevojë si ata kryepriiftërinjtë, të sjellë kurban përditë, më përpara për fajet e tij dhe pastaj për ato të popullit; sepse këtë ai e bëri një herë, kur pruri kurban veten e tij. Edhe përmbledhja e atyre që themi është kjo; Kemi një të tillë kryepriift, i cili ndenji në të djathtë të fronit të Madhërisë në qiejt, edhe është shërbyes i shenjtërores edhe i tendës së vërtetë të cilën e ngriti jo njeri, por vetë Zoti” (Hebrejtë 7:26; 8:1-2).

“Sepse Krishti nuk hyri në shenjtërore bërë me dorë, që është një kopje e së vërtetës, por në vetë qiellin, që të shfaqet para Perëndisë për ne” (Hebrejtë 9:24).

“Po ai, pasi pruri një kurban për faje, ndenji përgjithnjë në të djathtë të Perëndisë, duke pritur deri sa të vihen armiqtë e tij nën nënkëmbësen e këmbëve të tij” (Hebrejtë 10: 12-13, Psalmi 110:1).

Kështu, ngjitja e Krishtit, është parë si hyrja e parë e njeriut në lavdërimin hyjnor, për të cilin ai edhe u krijua. Hyrja u bë e mundur nga lartësimi i Birit hyjnor, i cili zbraz vetveten në mish njerëzor, në vetëblatimin e përkryer tek Perëndia.

[Kisha Orthodhokse Autoqefale e Shqipërisë](#)